

[Henning Philipsen.]

dere producerer en vare, som der er mangel på. Det, der er galt, er, at der i almindelighed og i særdeleshed i de sidste 3½ år har været for mange borgerlige folketingsmedlemmer, og jeg nægter at tro på, at de skulle blive en mangelvare.

Jeg ser ligeledes, at tidsskriftet Byggeforum, som er et organ for Byggesocietetet, har fulgt trop i den samme sag, og det forbavser ikke mig — og det burde heller ikke forbavse andre — at bemærke, at der her lige så vel som overalt i byggeriet figurerer et hav af advokater. Advokater er i hvert fald ingen mangelvare, hverken i byggeriet eller i de forskellige offentlige og halv-offentlige organer, som har noget med bygge-riet at gøre.

Jeg vil gerne henstille til boligministeren, at også denne tilstand, dette hav af advokater, tages op til overvejelse i det udvalg, som ministeren nu ønsker nedsat til undersøgelse af byggeriets forhold, hvad jeg synes er rigtigt, idet jeg sætter et stort spørgsmålstejn ved advokaters uegennyttede set i forhold til boligbevægelsens tillidsfolk, som foruden deres slid og slæb nu også skal høste utak, fordi politikerne endnu ikke har haft politisk mod til at løse boligproblemet. For det er jo det, der er sagen: man har ikke villet angribe det ved dets fundamentale problem, nemlig finansieringen.

Endelig står det spørgsmål tilbage, om ikke boligbevægelsen i dette land i højere grad end nu selv bør iværksætte deres egne entreprenørfirmaer i samarbejde med de allerede eksisterende kooperative foretagender. Mig forekommer det, at interessefællesskabet er særdeles indlysende, og så vil man i hvert fald undgå de bageholdsangreb, man nu har været udsat for fra sine underentreprenører.

Guldberg: I betragtning af, at jeg har bedt om ordet, inden hr. Henning Philipsen nåede at holde sin tale, kan det jo ikke nytte noget, at jeg motiverer det med, at jeg vil tage anledning af, hvad hr. Henning

Philipsen ligeså har sagt. Men jeg kunne næsten godt gøre det.

Jeg vil gerne sige, at grunden til, at jeg bad om ordet på nuværende tidspunkt, var, at det forekommer mig, at der i den meget store kreds af emner, der naturligt må gå ind i en finanslovdebat, er rimelig grund til, at det spørgsmål, hr. Henning Philipsen også var inde på, får en lille smule særskilt behandling.

Men jeg vil nu gerne angribe det fra et lidt andet punkt. Jeg synes, der er en så klar modstrid mellem det, som økonomi- og budgetministeren siger, og hans erklærede hensigter med et kapitalmarkedsråd, sådan som det er blevet oplyst bl. a. over for folketingets finansudvalg, på den ene side og boligministerens omtalte forslag på den anden side.

Når vi hører økonomi- og budgetministeren, også her i dag, så siger han, at det, regeringen vil, er, at man vil styre fordelingen af kapital — og det må jo også betyde af arbejdskraft — mere direkte, at man gerne vil have råd derom, og derfor har man brug for et råd, et kapitalmarkedsråd, og at målet for dette skal være en styrkelse af erhvervslivet, af produktion og økonomi. Dette står i en skærende modstrid til de forslag, som boligministeren har fremsat, og også til et par stykker, som vi i boligudvalget læser om i aviserne, og som formentlig altså er noget, der kan ventes. Det er en række foranstaltninger, som ganske snævert sigter på at tvinge en større del af befolkningen ind i det, man kalder de sociale boligselskabers nybyggeri, og at forøge deres andel af kapital og arbejdskraft med noget, der i det lange løb kommer til at svare til milliardbeløb. Og begge dele kan jo ikke være sandt. Jeg vil gerne — og det er måske lidt i modsætning til den meget skarpe tone, som hr. Henning Philipsen anlagde — sige, at jeg tror ikke, der er ret mange, der har beskæftiget sig med det boligsørgsmål, som ikke er klar over, at det er et vigtigt spørgsmål og et spørgsmål, der også kræver, at man kan samarbejde.